

ע"פ 27622/09/18 - עאסי פתח אללה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 27622-09-18 פתח אללה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת חיה זנדברג
מערער	עאסי פתח אללה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק-דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופטת שרית זוכוביצקי-אורי) מיום 23.8.2018 בתיק המ"ש 7165-07-18.

הבקשה להארכת מועד להישפט

- ביום 31.7.2018 הגיש המערער לבית משפט השלום לתעבורה בירושלים בקשה דחופה להארכת מועד להישפט לצורך הסבת דו"ח. בבקשה נטען כי נגד המערער הוגש דו"ח (מספר 90507602317) שעניינו נהיגה במהירות מופרזת, עבירה לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. הדו"ח הוגש על סמך צילום במצלמה מסוג א'3.
- המערער הוסיף וטען שלא הגיש בקשה להישפט במועד כי לא ידע כלל אודות הדו"ח, והוא גילה לראשונה על קיום הדו"ח לאחר כחצי שנה, כשהיה בדואר לצורך תשלום מיסים, ואז פקידת הדואר עדכנה אותו בדבר הדו"ח ובדבר תוספת הפיגורים ביחס אליו. המערער ציין כי שילם את הדו"ח על מנת שלא יוטל עיקול על חשבון הבנק שלו, וביקש כי יוארך המועד לתשלום הדו"ח על מנת להסב את הדו"ח על שם אחיו, שהוא, לטענתו, זה שנהג ברכב ביום ביצוע העבירה (10.2.2017).
- ביום 14.8.2018 הגישה המשיבה לבית המשפט קמא תגובתה לבקשה להארכת מועד להישפט. המשיבה ציינה כי מדובר בדו"ח ברירת משפט בסך 750 ₪, ששולם כבר בנובמבר 2017, ולא ברור מדוע הבקשה הוגשה רק עתה, לאחר שחלפו 9 חודשים נוספים מיום התשלום. בנסיבות אלו, התנגדה המשיבה לבקשה.
- ביום 19.8.2018 הגיב המערער לתגובת המשיבה, וטען כי נוכח העובדה שלא הוא זה שנהג ברכב עלול להיגרם לו עיוות דין. כן הדגיש המערער את העובדה שמדובר בעבירת מהירות שהתבססה על תצלום במצלמה מסוג א'3, על הקשיים הכרוכים, לטענתו, באמינותה של מצלמה זו.

ההחלטה מיום 23.8.2018

- ביום 23.8.2018 ניתנה החלטתו של בית המשפט קמא (כב' השופטת שרית זוכוביצקי-אורי) בבקשה להארכת מועד לאמור:

"מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט.

המבקש שילם את הדו"ח בחודש נובמבר 2017, דהיינו לפני כתשעה חודשים.

בנסיבות אלה השתכללה הרשעתו של המבקש במעמד תשלום הקנס ועם חלוף המועד להישפט הפכה לחלוטה (ראה רע"פ 2937-17 גיל פלדמן).

למעלה מן הצורך אוסיף כי לא מצאתי בנימוקים שפורטו בבקשה טעם של ממש המצדיק הגשת הבקשה באיחור. דבר הדואר 'לא נדרש' על ידי המבקש והמבקש לא עמד בנטל ההוכחה להסביר מדוע לא קיבל את דבר הדואר. גם הטענה שהעבירה בוצעה על ידי אחר אינה מצדיקה קבלת הבקשה (ראה רע"פ 8427/17 בעניין סאלם).

לא נעלמה מעיני העובדה כי מדובר בעבירת מהירות שנאכפה במצלמה מסוג א/3, אולם כיוון שהדו"ח שולם וההרשעה השתכללה אין עוד מקום להידרש לטענות טכניות העוסקות באמינות תוצאות הבדיקה (ראה רע"פ 4561/18 בעניין תורג'מן). בנסיבות אלו ומכוח עיקרון סופיות הדין הבקשה נדחת.

6. על החלטה זו הוגש הערעור הנוכחי.

הערעור

7. בערעורו חזר המערער, בעיקרם של דברים, על הטענות שהעלה בפני בית המשפט קמא, ובכלל זה על הטענה כי הדו"ח לא הומצא לו כדין. כמו כן, המערער הדגיש שבעניינו צורך לבקשה תצהירו של אחיו של המערער, לפיו האח הוא זה שנהג ברכב. המערער טען כי האח ידע לומר, חרף חלוף הזמן, שהוא זה שנהג ברכב בשל כך שמדובר ברכב שבאופן עקבי מוחזק על ידי האח, ושבמועד ביצוע העבירה (יום שישי בשבוע) הוא נוהג לנסוע ברכב בקביעות במקום בו בוצעה העבירה. המערער נדרש לסוגיית השיהוי וטען שלערך בחודש מאי 2018 רשות הרישוי פנתה אליו בשל הצטברות של נקודות לחובתו, ופנייה זו היא שהביאה להגשת הבקשה במועד בו הוגשה (עמ' 4 לפרוטוקול שו' 28).

8. מנגד, ב"כ המשיבה התנגד לקבלת הערעור. ב"כ המשיבה ציין שאין מקום לטענות המערער בעניין הפגמים בהמצאת הדו"ח למערער, משעה שהדו"ח שולם על ידי המערער. עוד טען ב"כ המשיבה כי הטענות הנוגעות לאמינותה של מצלמת א/3 אינן נוגעות לעניינו שכן המערער ביקש להסב את הדו"ח על שם אחיו, ומכאן כי המערער אינו טוען נגד עצם ביצוע העבירה אלא אך ביחס לזהות מבצע העבירה. בנוסף, ובעיקר, ב"כ המשיבה טען כי לא ניתן הסבר של ממש לשיהוי הרב בהגשת הבקשה להארכת מועד להישפט, כתשעה חודשים לאחר תשלום הדו"ח.

דין והכרעה

9. דין הערעור להידחות. המסגרת המשפטית בעניינו קבועה בסעיפים 229, 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי קובע ש"בית המשפט רשאי לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו". התנאים האמורים בסעיף 29(ה) לחוק סדר הדין הפלילי עניינם מצב בו "הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה".

10. בעניינו, העבירה בוצעה ביום 10.2.2017, כלומר לפני כשנה ותשעה חודשים. הקנס שולם בארבעה תשלומים, הראשון ביום 1.11.2017, השני ביום 26.11.2017, השלישי ביום 15.12.2017 והרביעי ביום 31.1.2018. והנה, הבקשה להישפט הוגשה לבית המשפט קמא רק ביום 31.7.2018, כלומר כתשעה חודשים לאחר ששולם התשלום הראשון, וכחצי שנה לאחר התשלום האחרון. לא ניתן הסבר של ממש הכיחד זה המערער, שהשכיל לשלם את הקנס בתשלומים, לא טרח לבדוק את הדו"ח. ההסבר שניתן על ידו עתה, במסגרת הערעור, לפיו רק כאשר הבין - במאי 2018 - כי בעטיו של הדו"ח האמור משרד הרישוי עתיד להטיל עליו חובות למיניהן, ראה לנכון להגיש את הבקשה, אין בו כדי להצדיק את השיהוי האמור. מה גם שלגישת המערער עצמו נודע לו על פניית משרד הרישוי עוד במאי, והבקשה הוגשה על ידו בסוף יולי.

11. כבר בשל השיהוי האמור לא ראיתי עילה להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא. בהקשר זה ראו דברי כב' השופט (כתארו אז) רובינשטיין במקרה בו נדונה בקשה - שהוגשה בשיהוי, ושנדחתה - להארכת מועד להישפט לצורך הסבתו של דו"ח תנועה, בנימוק שאדם אחר נהג ברכב. וכך אומר שם כב' השופט רובינשטיין:

"סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 נדרש לבקשת הישפוטות באיחור, ומפנה לתנאי סעיף 229(ב), הלא המה שכנוע התביעה 'שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגיש במועד, והיא הוגשה מייד לאחר שהוסרה המניעה'. ואכן... על המבקש להסב דו"ח על שמו של זולתו באיחור כה ניכר, ליתן הסבר לפשר השיהוי. המבקש נמנע בשתי הערכאות להסביר מדוע איחר באופן כה ניכר בבקשתו להסבת הדו"ח, והסבר אינו בנמצא אף בבקשת רשות הערעור; גם לא הובאו 'נימוקים מיוחדים אחרים' (סעיף 230). בקשת המבקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים" (רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (2011), בפסקה ה לבקשה).

12. הדברים נכונים מקל וחומר בענייננו, שבענייננו הקנס כבר החל להשתלם **תשעה חודשים** לפני הפנייה לבית המשפט קמא, וההסבר שהעלה המערער בערעור - לפיו רק כשהבין שבשל צבירת נקודות הוא צפוי להטלת חובות למיניהן על ידי משרד הרישוי, בדק וגילה לפתע שלמעשה אחיו הוא זה שנהג ברכב לפני **כשנה ותשעה חודשים**, אין בו כדי להסביר את השיהוי האמור ואין בו כדי להסביר מדוע הבדיקה הנטענת לא נעשתה על ידו בשעה ששילם את הקנס ובשעה שטרח ופרס את הקנס לארבעה תשלומים. מה גם שכנזכר הגילוי האמור אירע - לשיטת המערער עצמו - עוד במאי 2018.

13. על כן, נוכח השיהוי בהגשת הבקשה, אין בטיעוני המערער כדי להקים עילה להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא. עוד על השיהוי כנימוק לדחיית בקשה להארכת מועד להישפט, ראו רע"פ 8651/13 **סקה נ' מדינת ישראל (2014)**, שם נדחתה בקשה להארכת מועד להישפט בעטיו של שיהוי בן כחמישה חודשים. ואלו דברי כב' השופט שהם שם:

"לא מצאתי, כי המבקש הצביע על 'נימוקים מיוחדים', כלשונו של סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, המצדיקים מתן ארכה כה ממושכת לקיום משפטו. בנוסף, נראה כי השיהוי שחל בהגשת הבקשה להארכת מועד להישפט, מיום קבלת הודעת הקנס השנייה, אינו עולה בקנה אחד עם התנאים הקבועים בסעיפים 230 ו-229(ה) לחוק סדר הדין הפלילי, לפיהם יש להגיש את הבקשה 'מיד לאחר שהוסרה המניעה...' " (שם, בפסקה 9 להחלטה).

14. מטעמים אלו, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ה כסלו תשע"ט, 03 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.